

ÁGH ISTVÁN

Reneszánsz

•

*Aranyalmát termő kert az ég,
hajnali apácaálm,
Krisztus, a kertész, eltűnik,
ahogy a szem lezárul,
a templom málnaszín ablaka
úgy néz már, mint latin szerelmes,
kulcslyukból is bazsalikom,
s buja liliomillat terjeng,
sarkig tárul a déli táj
folyóba lejtő zöld lapállal,
valaki arra szökne át
valakivel az éjszakában,
s mikor hallja a szólítást,
fölzaklatja a vágy s a szemérem,
Áve Máriát szaporáz
kecses ujjal a rózsafüzéren.*

*Szent kebled firtje átdereng
szigorú, len-fehér ruhádon,
a szemed mégis végtelen
messze, mint csillag sugarától,
földi szerelmet akarok én,
virágmagot vetnék szívedbe,
a mennyország ígétét,
csak velem teljesítheted be,
akkor leszünk az Istené,
ha majd szándékunk megvalósul,
hisz amikor még nem is voltunk,
elindultunk egymás felé.*

Barokk

•

*Amerre látunk, szerelemtől feszül
minden, a fák virágzásában összeforrt
erdő habzik, alig látszunk a zöld-
s a szíromkaszlak mámoros násza alól.
Élő tűzvész, langymeleg áradat
hulláma visz, s mit méh zengése kelt,
illatzápor, melyben a vadgalamb
a párnás fényét húzza a hegyre fel.
Úgy muzsikál az ég, mint kék szódásüveg.
Senki se jár itt, alszik a szél a fán,
csak lélegzetünk fújkalja a füvek
zászlócskáit, zörög a cserebogár.*

Rokokó

•

*Kinek virág a szenvedélye,
virággá válik maga is,
kezén jácint, tekintetében
szegfű, kebléről kankalin*

*ragyogja széjjel bájait,
ám a tarka csokorba kötve
bántani kezdi valami
görbe karcolás a tükörben,*

*s mintha egymással kötekedne
fönti selyem és lenti bársony,
vágott szálak tövén felejtett
olló rozsdáll a hervadásból,*

*s szépsége tűnik, mint a kámfor,
pompája szemétté fakul,
vázából a vödörbe hányva
hull egyik szál a másikon,*

*marad csak a bazsalikom
kijózanító balzsam íze,
kofa adja a piacon,
– szereti a felesége?*

